

A Teleki-Énekeskönyv.

— Barakonyi Ferencz költeményei. —

HARMADIK KÖZLEMÉNY.

Egy nehani Szep Rithmusok.

1.

SETÉT köddel beborult szerencsém,
Ki megemészt, mint lobbadt kemenczém.

Ujulást én bús elmém

Érhet-e? Szent Isten felém

Ha térsz irgalmaddal . . .

5

Hogy skorpiómmal

Ugy ne járjak, mint prédálóimmal.

Meguntalak te rossz, hitvány világ,
Mert kis-korig vagy zöldellő virág!

Fegyvered ártatlant is vág,

10

Látom vagy állhatatlanság.

Érzem fulánkodat,

Add másnak te jódót!

Elig várnám én vég orámot.

Szóllék neki keseredett szívvel:

15

Ne küszködjél te rossz veszélyiddel,

Magad búddal ne fogyasd el,

Fogadd meg szómot és hidd el.

Látom kinaidot,

Tartoztasd magadot,

20

Szenvedd békével rád mért probáidot.

Mert világnak ez tulajdonsága,

Egy aránt foly tisztával zavarja;

Hertelen árad patakja,

Órvényi méreggel rakva.

25

Tűrjed hát békével,

Várj napot fényével:

Felvirrad még virágod szép színnel.

Rabságodról hogy ha mit tehetnék,
 Érted sólymom mindent én fel vennék: 30
 Szárnyaidnak sugárja lennék,
 Repülésben segítenék,
 Terhednek pálmája,
 Igádnak kis járma —
 Lennék mérges tüződnek oltója . . . 35

Kalitkában rekesztett sólymomot
 Minap látám, ismerem foglyomot.
 Ujétám véle kinomot,
 Kévántam csaknem holtomot;
 Mert hozzám járulván, 40
 Gyenge szavát hallván
 Nagy panaszát így kezdte el, sirván:

Sebes héja elkapott prédáját,
 Körme között levő martalékját,
 Vig örömmel viszi kosztját. 45
 Nem remélvén semmi kárát;
 De meg csalatkozik,
 Reménye változik:
 Kis prédája körméből kiesik.

Sokkal inkább Isten ez fogságból, 50
 Búkkal sűrűn fűzött kalitkádból,
 Megment irigyid torkátul.
 Ne félj mérges fulánkjátul!
 Kit hogy megnyerhessek,
 S hamar el érhessek 55
 Istent kérem, hogy tiéd lehessenek.

Finis hujus.

2.

[1663.]

BÁNATTUL nehezült keserves fejemnek
 Ha találnék orvost, sebesült szívemnek,
 Megavult sebemnek:
 Most keresnék üdőt szabad életemnek.

- Álnok mert világnak nincs állandó hiti,
 Én rólam például kiki elhiheti;
 Ez is természeti,
 Szín alatt örvényben ifjait vezeti. 5
- Rabságot fejekre veszedelmesen hoz,
 Kéz-lábkötözéssel idestova hordoz, 10
 Lánczol békójához,
 Sűrű záporképpen búkot reájok hoz.
- Ám lássa, mit teszen az ő rabjaival,
 Akármint kerítsen mérges hálóival,
 Éljen hatalmával; 15
 De már én fejem is él szabadságával.
- Kedves mulatsággal töltött ifjúságom,
 Kiben sok próbákkal folyt éltém s halálom
 S nyereséggel károm,
 Legkeservesb nékem túled megválásom. 20
- Olyan nálad nélkül az emberi élet,
 Mikint az esztendő, kiben nincs kikelet,
 Vár ember csak telet:
 Te tudod, hogy éltém mérgeiddel jóllehet.
- Nincs mód, útaidot hogy többé nyomhassam, 25
 Sötét barlangidot vagy tovább búhassam
 S kénom újéthassam:
 Azon leszek jódot hogy megjutalmazsam.
- Illik ez most hozzám nimfák szép serege,
 Két szemem fényének kedves ékessége 30
 S éltém könnyebsége,
 Hogy egynéhány szóval töllem légy követve.
- Fejenként tünektek virágzó szép szüzek,
 Ki[k] szerelmetekben máshoz köttettetek
 S töllem jót vöttetek: 35
 Isten s jó szerencse legyen tüveletek.
- Éltém kedvetekben, hogy nektek szolgáljak,
 Vékony értékemmel hogy hátrébb se álljak
 S ne aggasztaljalak,
 Nem tudom jótokért néktek mit háláljak. 40

Reám nehézségtek érette ne legyen,
 Ha nem szolgálhattam, nem voltam kedvetlen
 S néha békételen,
 Egy kegyesre nézve, ki gyötrött szüntelen.

Erre nézve tudom, hogy mindeniteknek 45
 Kedvét nem tölthettem, szép személyeteknek;
 S ne idegenségnek
 Tulajdonítsátok, de az egy kegyesnek.

Nincs már bús elmémet hova fordítanom,
 Tengeri szélvész közt úgy tetszik haboznom, 50
 Látván állapotom,
 Nincs is ez világon egynél több orvosom.

Csak ő reá hagyom búm, gondom s terhemet,
 Ő gyógyíthatja meg halálos sebemet,
 Látván keservemet 55
 Halaszthatja tovább utolsó végemet.

Zokogással ötöt hát ez verseimben
 Ha meg könyvezhetném; megbódult éltemben
 Megyek eleiben,
 Ily szókkal köszöntöm ötöt személyiben: 60

Mágnes természetű kegyes szép virágom!
 Kinek kötöttem volt földi szép világom
 S ékes ifjúságom,
 Nem tudom, mint kezdjem te hozzád szólásom!

Orczámot mert könnyem, szemem árpatakja, 65
 Sok üdőtül fogva méreggel áztatja,
 Sebemet újítja
 Ki miatt keservem számát sem tudhatja.

Nyiljék meg előtted szívemnek tárháza,
 Belőlle szép vérit reád harmatozza, 70
 Nincs több kéncses háza,
 Ha kedvednek tetszik, azt is feláldozza.

Aelus királynak egy szép leányáru
 Irnak az poéták, az szép Alcionról.
 Olvass példájáru,
 Igaz szerelminek hűséges voltáru. 75

- Ki, mikor Czeinek kötelességében
Nagy Tranciniának volna felségében,
Urát ezenközben
Az szélvész vetette tenger örvényében. 80
- Igen siet menni széles tenger felé,
Hogy látna szerelmit jöni hazafelé
S mikor ott sem lenné,
Lát egy megholt testet közel az part felé.
- Igen siet menni egykor szép Alcion, 85
Ő szerelmit látni állapék az parton,
Várja bánatosan,
Hát távol egy testet lát vizben megholton.
- Szétlől hányattatván közelebb az parthoz
Látja szép Czevinek testét, ki ott haboz 90
S szélvésztől ingadoz,
Viztül nem irtuzván, készül halálához.
- Sirással rohanván ura teste felé,
Siet, de nem mehet, Isteneket kéré,
Ki megkönyörüle, 95
Szép hatyú madárrá őt mindjárt tünteté.
- Sebes szárnyaival repülvén urához,
Gyenge szép csókokat nyújt ábrázatjához,
Szoritván magához,
Keserves sirással borul orcájához. 100
- Álmából, Istenek emezt is rekenték,
S csókok erejétül hogy elevenkednék,
Neki megengedék
S másik Alcionná őtöt is tünteté.
- Nem külömben én is te szép csókjaidtul, 105
Claris ajakiddal szólló csókjaidtul
Holt állapotomrul
Felevenkedvén apolgatásidtul:
- Az te vig szerelmed, kit hozzám mutattál,
Hűséges jó voltod éltémig mind fennáll 110
S naponként nem hogy száll,
De még szívemben is felmetszettem s úgy áll.

- Tülled hát szerelmes kedves Alcionom,
Mindennél kedvesebb, zöldellő myrthusom,
Rózsám, szép virágom, 115
Sűrű könnyveimmel tülled elbúcsúzom.
- O**lvadjon meg bennem minden íz tetemem,
Az ki jót nem kíván te neked, édesem,
Oh szép szerelmesem,
Lilium szálakkal benőtt édes kertem. 120
- L**egyen Isten hozzád s áldjon hűségédért,
Sokszor vélem közlött áldott jovaidért,
Kit töltél kedvemért,
Kit én szegény fejem nem is érdemlett, kért.
- B**ocsásd vétkeimet, melyekkel tégedet, 125
Buzgó szerelmemből bántottam fejedet,
Felejs[d] el ezeket;
Vakon irták, tudod, az igaz szerelmet.
- V**eled már sok üdön együtt nem élhetek,
Az szerencse dolga, rólla mit tehetek, 130
Hogy ily szerelmesek
Váljanak egymástól, legyen bús életek.
- C**zinczeres kezemet hogy megeresztetted,
Meglánczolt rabodot meg is keserülted,
Kötélből Egyedet, 135
Áldjon meg az Isten, hogy őt megmentetted.
- Z**árlott kalitkából most bocsátottál ki,
Szárnyaim szélből sugárt neveltél ki,
Tollát sem szedted ki;
Ki téged ne áldjon ezért, nincsen senki. 140
- V**alaha még Isten talám ad oly üdőt,
Sötét homályomra hogy küld fényes felhőt,
Érünk sok böjt-előt
S el is távoztatunk álomhozó szellőt.
- Z**úgolódás nélkül egymás szerelmében 145
Élhetünk világon sok irigyünk ellen,
Kik ez ideiglen
Fennen dühösködnek mi szerelmünk ellen.

Isten is engedje nekünk azt az üdőt,
 Egészséggel érnünk adjon oly esztendő, 150
 Kiben világ előtt
 Egymás örömben érvünk mi sok üdőt.

Kedves szerlemétől az ki ez énekben
 Búcsúzván kesereg számos verseiben,
 Nincs neve ezekben, 155
 Szerelemről vehet példát ebben minden.
 Finis 1663.

3.

Ríthmi Scribentis pleni quaerelis.

SZERENCSE kerekén forog állapotom,
 Egyfelől mert nékem közel gyalázatom;
 Biztat de másfelől erős kőoszlopom,
 Isten és reménység, kihez támaszkodom.

Ez tudom, hogy soha meg nem csal, szégyenit, 5
 Szent Pál leveliben mikint mond, bizonyít;
 Veszélyem homálya ha el is közelít,
 Istenemben bízom, tudom, hogy megsegít.

Ez volt a szenteknek erős vasmacsckája,
 Keserű halálnak révén kormányosa, 10
 Ábrahám Izsáknak reménység istápjája,
 Mely által jutottak az nyugodalomra.

Akárminthet forogják s járjon veszélyemre,
 Fennen dühösködjék én kicsiny hitemre,
 Keserű búsulást ki ontott szívemre, 15
 De velem Krisztusom nem ereszté többre.

Udvarnál lakásom eddig volt még csendes,
 Uramnál hitelem érdememig kedves;
 Most nyomattatik el, nem lesz tovább díszes,
 Várjon jövendőttől az, ki ebben részes. 20

Istent hiszem s kérem, hogy el ne szenvedje,
 Cselekedetiért sőt meg is büntesse,
 Érdem szerint fizet, ne is fedezgesse,
 Ha Isten ostorát bocsátja érette.

Nincs semmi kétségem, hogy ebben is Isten 25
 Az mely mely vermet ásott nekem ő kegyetlen,
 Maga fejét ejti abban ő véletlen,
 Ahoz noha volna [sz]eltelen, kedvetlen.

Ki vélem ezeket cselekedte, tudom,
 De most nevezetűt meg nem magyarázom, 30
 Illendő virtusit ha előszámlálom,
 Tudom, nem haragszik, ha igaz mondásom.

.....

Hogyha megfogadod, egy tanácsot adok,
 Okosb vagy nálamnál, az ellen nem mondok,
 Meg ne haragudjál, ha igazat mondok, 35
 Térítsd meg orcámra vissza, ha hazudok.

Emlékezzél reá, mi voltál s mi leszes[z],
 Noha a szerencse fautorod és felvett,
 Kereke ha fordul, tudod, ismét levét.
 Forog állapotja az ki mostan fel lett. 40

Ne siess oly igen fennen mások ellen,
 Ne kívánd látnia romlását veszélyben,
 Kicsiny szerencsáját ne nézd sötétségben,
 Ne irigyeld, mert vagy nagyobb fényességben.

Régtől fogva hallom a szép sententiát: 45
 Fide cui vide, az bölcsek mondását,
 Rajtam tapasztalom ennek változását,
 Miltán bizonyítom erős igaz voltát.

Az kívül mert gyakran együtt öttem, ittam,
 Egy kenyeret öttem s egyfele bort ittam, 50
 Kit atyámfianak itltem, tartottam,
 Ugyanattul mostan földig gyaláztattam.

Igazán mondta volt amaz böles im ezt is:
 Non putaram (úgymond) non est sapientis,
 De ha most véletlen ez rejtam történt is, 55
 Másszor mást tanítok, adhatok példát is.

Ez aránt magamot bolondnak mondhatom,
 Az bölcsnek mondását magamra szabhatom,
 Énekszóval fenyen miltán kiálthatom,
 Hallgatással hozzá békével lakhatom. 60

Ékesnek mondhatom az virtusok közül
Az Taciturnitást, ki igazgat szentül,
Szivemben felmetszem örökös békéül,
Tudom, igazgatom haszna s erő jelül.

Dabit Deus finem his quoque remélem, 65
Kit hogy megengedjen, alázódván kérem,
Hála adó voltomat ezekért igérem,
Dolga'im végeit békével ha érem.

Isten is engedje nekem azt az üdőt,
Sötét homályomra küldjön fényes felhőt, 70
Kegyelmet fejemre, mikint gyenge szellőt,
Várom, ha elérem a boldog esztendőt.

Sok búsulásim közt minap gondolkodván,
Szines barátimtul magamnak hagyatván,
Lárvás orczájokkal rám visszafordulván, 75
Irá'm az verseket, keserven bánkódván.

Finis sed non sinis.

Istennél nincs kedvesb,
Földön díszesb s ékesb
Az emberek előtt,
Mint ki ifjúságnak 80
Virágját hívságnak
S ördögnek nem szentelé.
Nem romlandóságnak
Élt, de Krisztusának,
Üdvességét megnyerte. 85
Ez most engemet is,
Bűnöst, nyavalyást is
Teszen kétségessé,
Isten bírósága,
Miltó igazsága 90

Szertelen félelmissé,
Ellenben irgalma,
Biztat kegyes volta,
Nem hagy lennem bűnössé.

Sokszor hozzád térvén, 95
Bűnömön törődvén,
Megersíratom keserven
Ellened esetim,
Tött cselekedetim
Mebántván gyakor helyen, 100
Megjobbulásomat,
Hála adó voltomat
Igérvén nagy szüntelen.

Finis.

4.

Pasquillus.

WINCZ, Borberek, Jára kinek lakóháza,
Véletlenül rajta törtint s ni mint jára,
Nőtten nő s öregbül nyavalyája, kára,
Kisebbül de viszont szép hírének árja.

- Pávállik az kappan, meg sem szól az bíró : 5
 Elhiszem Navai, hogy vagy rossz vers író,
 Mely miatt lőtt az is már keservén siró,
 Meghírvad ezennel, mint mezőben kóró.
- Elhittem, megszűkült abrak tarisznyádban,
 Azért így mindketten haboztok bánatban, 10
 Sarkantyúd elkopott s csak az taréjában
 Maradt kicsiny tompán, nem bizhatom abban.
- Azért nem jó kedvű s vig nyergelt paripád,
 Port rúg az szemében, fut-e teste alád ?
 Várj csak még időtül de meg másnak is ád, 15
 Kinek a sok vitztül nem nőtt orrában nád.
- Sequens Mária asszony mint járál azt kérdem,
 Az mit illendőnek vélem nem földözem.
 Elődben terjesztem s éppen ki földözem,
 Szivemben mért vagyon ellened nehezem. 20
- Ma holnap, ma holnap öröme szivednek
 Megújul, de vissza ; öröme szivednek
 Öregbedik kinnal elaludt lelkednek,
 Hú orvost hol találsz, nem tudom, mérgednek.
- Noha eléggéppen titkos nyavolyidrul, 25
 Nem tehettem volna terhes gondjaidrul,
 De nyújthattam volna olajt ajakimrul,
 Vigasztalásképpen mézet violámrul.
- De talám azt véled, hogy már az szentséget,
 Épen nyelhetted el az gyönyörúséget, 30
 Az édes méz által sok keserúséget
 Nem hittél lappangni romlott veszettséget.
- Prédájul vetettél engem szerencsére,
 Forgó kerekének játékul szélyére ;
 Szívvel igyekeztél, látom, veszélyére 35
 Szín alatt, de Isten nem segített erre.
- Erre nézve én is mostan nyavalyádon
 Nem sokat búsulok, sőt tombolok azon,
 Ezután szép rózsát csipkén s bojtörjánon
 Nem keresek s kapok bolondul árnyékon. 40

Jó bizony az nőszés vagy az férjhez menés,
De nehéz mindennap s baj az kétszer főzés,
Az selyem szoknyához nem illik bőjtölés,
Kopplás, zsugorgás, szappanyozás, sütés.

Most volna ideje az majorkodásnak, 45
Ha nem restellenéd, az takarodásnak,
De az, ki keveset vét, aratásának
Hamar végét éri minden munkájának.

Jó, van két zselléred, az is tetü ötte, 50
De az is nem tiéd, mert nem apád vötte,
Noha most az orbánt látom felöntötte
S kevélyen homlokát ránczoson beszédte.

Veled játékomra volna matériám,
De az békén tűrő köntöst veszem reám,
Már küssebbségemre nem terjesztem krétám, 55
Egyet kérdek tülled, felelj vissza reám.

Miben hissz? reméllesz ily fuvalkodással?
Rád szánt jókért gonoszt mérs[z] ily bátorsággal?
Okát nem ismered magad bátorsággal,
Egy szóval leirom, mennyi igazsággal. 60

Orczád az minemű, azzal valamint vagy,
De ahoz az farod dajka formán nőtt s nagy,
Azzal nyomott sajtban énnekem búvni agy,
Holtodig Basáddal, nem bánom, vessz s maradj.

Fekete-bakacsin színt ábrázatodon 65
Viselsz, halovány gyászszal elegyesen azon,
Magamot csudálom, miért kapta[m] azon
Csalárd színnel füstett pattogó szamarom.

Jó lélekkel szépnek bizony nem mondhatlak,
S nimfák seregében bizony nem adhatlak, 70
Isten ostorának de tapasztaltalak
Rajtam s másom, kiért jókkal nem áldhatlak.

Jancsó s Tini megholt, kiken szemed kapott,
Azok közül már fenn látod csak Donátot,
Ki grammatikából helyesen olvasott, 75
Hogy pusztá piacra meg nem házasodott.

Nem sok respektusa volt ajándékidra,
 Noha még viselte, adtad lódingodra,
 Azt jól cselekedte, hogy ajándékidra
 Szinnel hajlott s laptát nyújtott játékodra. 80

Mikola Kamutit immár eljegyzette,
 Horvát is jutalmát érdem felett nyerte,
 A csalárd reménység nem kedvez felette,
 Neked is úgy látom, szerencséd fedezte.

Vinczrül ki nem telik, hogy Sigmondhoz bizzon 85
 S ennek javaival érdemesen hozzon,
 Az rossz persuvaszto akár mint hordozzon
 S mind holtig ámbátor fejedem szakasszon.

Rövidség okáért most többet nem szólok,
 Félek, hogy mert attól gyalázatot vallok, 90
 Felvőtt szándékomtul inkább hátrébb állok,
 Így tudom, semmiben hátrébb nem maradok,

Tükéletlen szivet szín alatt hordoztál,
 Kivüllem mert mást is kebledben tartottál,
 Csalárd mesterséggel csak szóval hordoztál, 95
 Sok képen egy naprul másra halasztottál.

Maga jól tudhatod, utánad nem jártam,
 Sőt elrejtett kincsem szivembe bezártam,
 Tölled bizony soha jóvaidd nem vártam,
 Szü ohajtásodat meg nem tapasztaltam. 100

Tovább nem akarom immár terjeszteni
 Rollad verseimet s elmém emészteni,
 Ezentül téged is gonddal emészteni,
 Szivemből de immár kivágni s veszteni.

Ez paraszt versemrül nem bánom itilj meg, 105
 Méltán cselekeszel, mert hamar lött, félszeg,
 Siettem, mert közöl volt az déli meleg
 S tülem távozott volt borral teli serleg.

Ezzel menedéket most szabadságodra
 Adok s verseimet bezárlom láttodra, 110
 Istentül s én tüllem menj bátron utadra,
 Ha sokáig élsz is, nem leszesz káradra.

Finis.

5.

Alia.

- KINOM-** s nyavalyámban,
Halált hozó búmban
Egyedül hű orvosom;
Súlyos próbáimban,
Sok háborúimban 5
Vig, vidámitó sólymom;
Távol szép virágom . . .
Keserven siratom,
Érkezik mert romlásom.
- Az** üdőtül fogva, 10
Miólta nem látta
Szemem szép személyedet,
Nem tudom, ha élsz-e —
Vagy halni készülsz-e?
Hogy nem hallok híredet, 15
Hidd, bizonynyal bánom,
Hogy meg nem tudhatom
Titkos lakóhelyedet.
- Talám** az rút halál,
Ki egyaránt kaszál 20
Szegényt, boldog, gazdagot,
Reám adván gyászát,
Elvágta fonálát
Élteknek s meghirvasztott :
Számlált táborában, 25
Időd jobb korában
Élned tovább nem hagyott.
- Az** mit sokszor sirván,
Előtted zokogván,
Megmondtam, hogy hivednek 30
Hozzad hűségében,
Kötelességében
Ne kételkedjél ennek :
Most is azont tartom
S meg is bizonyítom 35
Fájdalmával szívemnek.
- Nem** késnék, sietnék,
Ha elrepülhetnék,
Szárnyamon ráró módra,
Ott csak megnyugodnám, 40
Füstöt hol láthatnám
Házadnak s lábaidra
Örömmel borulván,
Mint Argirus, sirván,
Szeretője ágyára. 45
- Adj** választ ezekről
S tudósíts éltedről,
Mikor s holott létedről.
El ne felejtkezzél
S mint én, emlékezzél 50
Rólam, igaz hivedről.
Nem vehetsz eszedben,
Nézd meg bár tükörben
Szinmutatást képértül.

Kivánván személyed 55

Látni, szép szerelmed

Igy kesereg addig,

Miglen nem láthatja,

Tested nem apollja.

Ha halad sok ideig 60

Meg kell halni kínban,

De te kívánt jókban

Élj, akarom, sokáig.

Finis.

6.

Sirván búcsuzik.

- H**OSSZU siralomra vezető köteled,
Véletlen érkezik foglaló leveled,
Melylyel engem kínzó sebemet neveled,
Noha nem rosz végre miveled, azt véled.
- O**kkal nem annyira győzsz meg, mint szép szóddal, 5
Válthatatlan képen hozzád csatló jókkal,
Kikkel megemésztesz, mint mérges kigyókkal,
Halálban kerithetsz egy s kétszeri csókkal.
- S**ebes héja miként felkapott prédáját
Körme közti fogja s úgy szaggatja kosztját, 10
Igy szerelmed engem, most nyert martalékját,
Megöl s elevenit lánczolatott rabját.
- Z**állagul kezemet kezedben szoritád,
Homálylyal szememet feketén boritád,
Egy szeretetteddel úgy megzabolázád, 15
Fenjáró elmémet szárnyárul lekapád.
- U**gy legyen ámbátor, neked mikint tetszik,
Mert kedvem is tülled nem idegenkedik,
Másokra már nem vágy, nem is serénykedik,
Véled elégedett, benned bátran nyugszik. 20
- M**arinkám, szép rózsám, kedves majoránnám,
Veled ha élhetnék, magam halni hagynám,
Kertemben plántált s nőtt lilium szálacsám,
Illattal éltető, zöldellő cziprusfám.
- A**z te vig kedvedet, kit hozzám mutattál, 25
Hűséges jó voltod életemig fennáll,
Nem elfelejthető s naponként nem hogy száll,
De még szívemben is felmetszettem s úgy áll.
- R**óllad feledékeny, mint látsz, hidd, nem leszek,
Emlékezetedre egy nótát felveszek, 30
Kobzomon pengetvén, áldozatot teszek,
Vénusnak ajakim énekleni készek.

Isten legyen hozzád s áldjon hűségédért,
Csak eddig is velem közlött jóvaidért,
Kit reménytelenül miveltél kedvemért,
Kit én szegény fejem nem is érdemlem s a[zért] 40

Áldást de életedben bőven rád terjedni
Nem kívánok, de sőt azokkal tisztelni,
Hozzád hű voltomért, ha el akarsz hagyni,
Avagy megutálván, kínra másnak adni:

Nyiljék meg előtted szívemnek tárháza, 45
Belőle szép vérit reád harmatozza;
Elégedjél vele, nincs több kéncses háza,
Ha tetszik, kedvednek azt is feláldozza.

Adj választ, édesem, ez keserves szűnek,
Mert szép személyedért meghervadott fűnek. 50
Hidd, én is jóvallom, de jól meglásd kinek,
Ne is felejtkezzél ezen kegyesednek.

Két kezemmel neked irt ez levelemben
Neved terjesztettem, olvasd versfejekben.
Te se felejts engem, ne higgy szerencsében, 55
Élj sokáig, végre kívánom ez testben.

Finis.

7.

Más.

Nótája: Ámbátor úgy legyen.

Okát bánatimnak ha kérded, Minerva,
Megfelelek, szívem mert méreggel rakva.

Sok keserűséget szívemre az ont, fűz,
Hogy szerelmes rózsám meghervadott s nem szűz.

Reá hát szavamat ez aránt fordítom, 5
Mély buja álmából serkentem, nódítom,

Mondván: szép szerelmem, miért hogy rabodat
Ennyire kínozod s üzöd haragodat?

De rád nem vehetek, mert magam vétettem,
Szántszándékkal sok jajt éltémre emeltem, 10

Szunnyadozással mert üdömet töltöttem,
Ki miatt rózsámtul jaj mely messze estem!

De meglévén immár, rolla mit tehetek?
Piros orczájárul csókot sem vehetek.

Oh gonosz szerencse, nem fizetsz érdemre, 15
Megtanítád volna ez kegyest mert erre.

Látom, megfogatt kegyesem világtul,
Nem is fényeskedik virágzó villámtul,

Mely miatt történt légyen énekem, mondhatom, 20
Sem méltó okait meg nem számlálhatom.

Mindenestül mért vagy csak tűrő
Nem hamar hervadó, mint zöldellő

Vénus szép kertiben plántált rozmarinka,
Nem Katalin, Borka, de Hosszú Marinka.

Hosszú s nagy jószággal de termettel kegyes, 25
Gyengén rengő szókkal s kívánt jókkal te[rhe]s.

Megaviséléssel s tekintettel kegyes,
Nem felfuvalkodott vagy negédes, tes[tes].

De távul, mi hasznom, ha csak így kinló[dom], 30
Gerjedezésemben törődöm s fájlódom.

Az irigy szerencse tőled fosztott, lá[tom],
Keserűségemre másnak adott, bá[nom].

Vég menedéket hát most adok, szerelmem,
Szabad életedre gyógyítom szerelmem.

[A na]gy I[ste]n azért kívántod sok jókkal, 35
[Tart]son meg nagy Isten élethozó jókkal.

. ig bőven szerencséddel,
. mintsem ilyenekkel.

Erdélyi Pál.